

ՄԵՐ ԴԱՐԱՒՈՐ ՍՈՒԴԸ

(Հայրիկի եւ Պոօեանցի յիշատակին)

Այնտեղ, սգաւոր անհատ բարձունքից
Գուժկան, մահանիշ զանգն է զօղանջում
Ու հէգ որբերիս կեանքի խորշերից
Վիշտ ու տառապանք ողբի են կանչում:

Ու սե ցաւերին որդեգիր դարձած,
Այս անձուկ հովտում դարերով փակուած՝
Մենք ողբ ենք հնչում՝ կոչին հնազանդ,
Դարերից ողբը մնաց մեզ աւանդ...

Ու լալա—հնչիւն մեր ողբի ձայնին
Տալիս են ձորերն արձագանք ուժգին,
Բայց հսկայ ժայռեր՝ լուռ, արձանացած,
Նայում են անշարժ վերից դէպի ցած:

Եւ այդպէս ահա դարաւոր վկան
Մեր տառապանքի, նահատակութեան՝
Լուռ է, անզգայ... մինչեւ երբ, արդեօք,
Մեզ պիտի տանջես, այ բախտ անողոր...

Յարութիւն Պետրոսեան.

ՄԵՐ ՄԵԾ ՀԱՅՐԻԿԻՆ

Լացող վաթանի կարօտը սրաիդ,
Անտէրունչ թողած կարմիր հայրենիք,
Եւ դեռ չտեսած շողքն ազատութեան,
Ինչո՞ւ ես թըռչում, մեր աղիղ հայրիկ:

Էլի տնքում են հայրենի լեռներ,
Էլի դեղջուկը արիւն է լալիս,

Մեր ողբ ու լացին նահատակութեան,
Էլի լուռ վկայ վեհապանձ Մասիս:

Երազներիդ պէս մենք միշտ տարագիր,
Փախչում ենք թողած նախնեաց շիրիմներ,
Վիշտը մեզ ընկեր, ցաւը անկողին,
Մեր կեանքը զուլում, սըրտներս աւեր:

Բոկոտն ու նօթի երբ զուլում երկրից
Անտուն որբերդ հե ի հե կը գան,
Քո թևերի տակ հանգիստ առնելու,
Եւ կարօտագին «հայրիկ» ձայն կը տան:

Եւ հայ գիւղացին արդար վաստակից
Յողնած ու դադրած իւր ցաւերը ծով,
Կորացած մէջքով, քո սուրբ շիրիմին,
Յուշիկ կը պատմի մօռնջ մըռմըռւով:

Դո՛ւ, որ ապրել ես նրանց ցաւերով,
Միշտ հպարտ կանգնած նրանց թիկունքին,
Տես վերջին ժամին Քեզ յօտ են եկել,
Սուրբ երգ են ուզում Քեզանից կըրկին:

Վասպուրականից արծուի թևերով,
Էլ ո՞վ կուղարկի ողջոյն մեզ համար,
Էլ ո՞վ կըլսի մեր վիշտը անտակ,
Բաց, ովկեան սըրտով, ծերո՛ւկ վեհափառ:

Մենք ուխտ ենք անում դադաղիդ առաջ,
Որ միշտ կը սիրենք մեր խեղճ հայրենիք:
Եւ մութ վաթանում քո ջահը վառած,
Միշտ վառ կը պահենք, անմոռանց հայրիկ:

Պառնիկ.

ձեմարան. 1907 թ. 2 նոյեմ.

